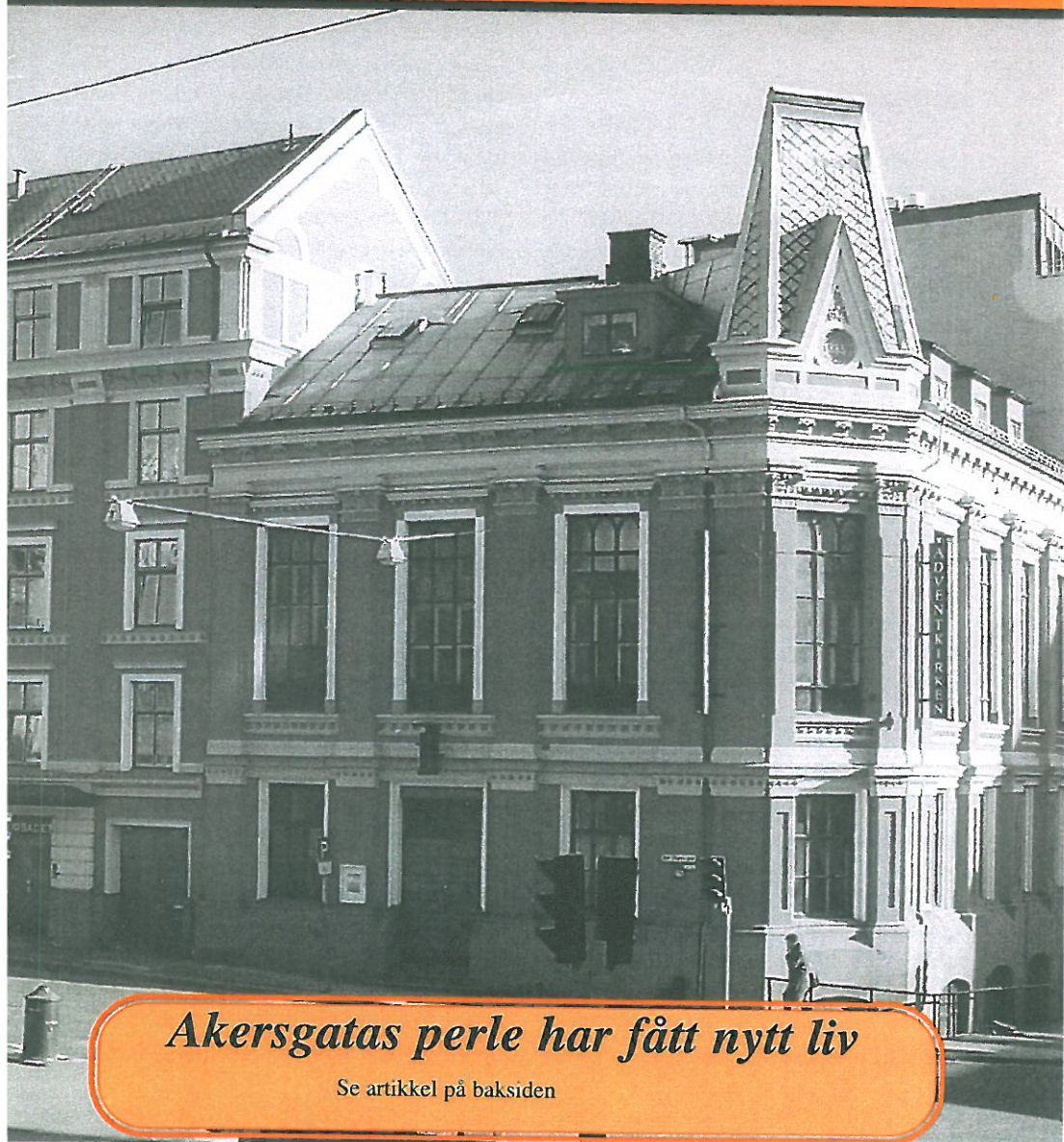

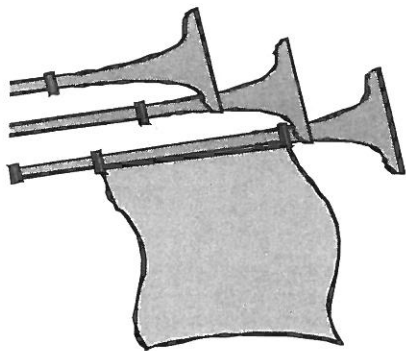
Aktiv Pensjonstid

Nr. 1 - 1. kvartal 2001 - 12. årgang

Akersgatas perle har fått nytt liv

Se artikkel på baksiden

Kjære venner!

Jeg føler jeg må få lov å begynne med en familiær hilsen og si "Kjære venner" når jeg henvender meg til AKTIVS lesere og dermed til våre pensjonister. Fra mange hold får vi høre at dette bladet binder oss

mennesker på flukt og gjør mange hjemløse i sine egne land. Tusener av barn har mistet all form for trygghet og omsorg. Nyttårsfeiringen for vel et år siden ble ikke innledningen til en fredelig verden.

Det er likevel noe vi kan juble over. Evangeliet når flere mennesker i dag enn det noensinne har gjort. På verdensbasis vokser vår menighet som aldri før. 11 millioner adventister teller vi nå og hvert døgn vokser menigheten med om lag 3000 mennesker. Det er vel tall vi knapt hadde drømt om å oppleve. Mens store deler av Europa forholder seg passivt til kristendommen er det i Afrika, Asia og Sør-Amerika mennesker som griper evangeliet med begjærighet. Tenk om våre pionerer hadde fått oppleve å se den vesle

Hilsen fra formannen

sammen på en spesiell måte. Mange av oss har et langt liv bak oss i tjeneste på forskjellige felter. Fra tid til annen har vi hatt anledning til å møtes ved pensjonisttreff eller seniorstevner på forskjellige steder. Slike gjensyn gir fellesskap og samhold. Vi føler oss som en stor familie og gleder oss over minner og felles opplevelser gjennom år og vi gleder oss sammen over et felles håp om en evig framtid.

Når vi nå står overfor et nytt år, tenker vi ikke bare på hva vi kommer til å møte i det nye året. Tankene går tilbake, og vi reflekterer nok litt over det som møtte oss gjennom år 2000. Inngangen til året ble feiret i stor stil verden over og det ble stillet store forventninger til et nytt årtusen. Det har ikke manglet på katastrofer og ulykker gjennom året. Krig og vold jager

begynnelsen få et slikt omfang! I den store skaren vi håper å bli en del av, vil det være mange, mange fra andre deler av verden. Alle sammen ser vi fram mot det samme mål: Jesu annet komme. Vi skal stå sammen i tro, håp og kjærlighet inntil han kommer.

Mange av dere som leser disse linjene, tenker sikkert tilbake på det som møtte dere personlig i året som snart ebber ut. Jeg vet om mange som har avsluttet vandringsen og har fått hvile fra sitt strev. Men jeg kjenner også mange som sitter tilbake med sorgen og savnet over en som sto dem nær. Sorg og savn taler sitt tydelige språk om at vi fremdeles er i fiendens land. Sykdom, ensomhet og angst har gjort hverdagen tung for mange av dere. Noen ganger kommer sjelefienden og vil

ta fra oss vissheten om at vi er Guds barn og at han skal ta imot oss til slutt. Dette er vel nesten det verste skyts den onde kan bruke mot Guds barn. Ikke gi tvilen rom! Det finnes ingen makt på jorden som kan ta fra oss retten til å være Guds barn. La oss heller glede oss over at vi er nærmere målet enn vi noensinne har vært.

Jeg har lyst til å minne dere om tre av Guds løfter i min lille nyttårshilsen:

For det første: Uansett hvordan vår livssituasjon er - vi er alle omfattet av Jesu kjærlighet. Han har kun de beste tanker og ønsker for oss. Han har aldri trukket noen av sine løfter tilbake og han vil heller aldri gjøre det. Han kan ikke og vil aldri svikte oss.

For det andre: Hans tilgivelse er et tilbud til alle. Han tilgir oss og rensker oss fra all vår synd, sier Bibelen. Dette løftet må vi ta med oss, akseptere det og tro det. Vi skal hvile i dette løftet. Her ligger vår sikkerhet. Si det til deg selv: "Dette er sant! Dette kan jeg stole på."

Det tredje ordet vi ikke må glemme er: nåden. I nåden ligger kanskje selve hovedtanken bak frelsesplanen. Lurer du til tider på hva nåde egentlig er? Jeg liker å definere det enkelt og greitt: Det er noe du får som du ikke har fortjent. Ingen av oss har fortjent frelsen i Jesus Kristus og vi kommer heller aldri til å fortjene den. Den er fullt og helt en Guds gave. Nåde er noe vi får fra ham som er det evige livs gave. Må disse tre ordene: kjærligheten, tilgivelsen og nåden favner alle sider ved vårt liv og strekker seg livet ut.

Jeg håper jeg får anledning til å møte riktig mange av dere i løpet av det nye året. Vi tenker på å ha en pensjonistsamling sommeren 2001. Dere vil bli informert om dette gjennom AKTIV og på annen måte.

Takk for din støtte til pensjonistbladet og fordi du også støtter opp om andre prosjekter som vi arbeider med fra tid til annen.

Med disse ordene vil jeg ønske hver enkelt av dere et godt og velsignet nytt år. Dette ønsket kommer fra alle oss som arbeider for de eldre. Takk til hver og en for samarbeide, oppmuntringer og støtte gjennom år 2000.

Med vennlig hilsen

Johan Elisenberg

Bibelske

perspektiver på

alderdommen

Av Reidun Norlemann Endresen

Hedre din far og din mor, så dine dager må bli mange i det land Herren din Gud gir deg", leser vi i 2. Mos.2,12. Mange tolker dette som et påbud om at barn skal være lydige mot sine foreldre, og det bør de naturligvis være. Likevel er det en feiltolkning, bare å se det på den måten. I datidens Israel var dette budet rettet til de voksne mennene først og fremst, fordi de hadde makten og styringen av samfunnet. Budet har en spesiell appell til voksne om å ære sine foreldre ved å ta seg av dem når de blir gamle og trenger hjelp. Samtidig forsterker budet et familiemønster der alder gir ære og myndighet.

I sin kritikk av fariseernes hykleri i Mark. 7, er det tydelig at Jesus hentyder til ansvaret for de gamle i familien. Omsorg for foreldre skulle ikke erstattes med en gave til templet. Det var for lett-vint, og det var å sette Guds ord ut av kraft.

Det er ikke tilfeldig at foreldrebudet kommer like etter sabbatsbudet. Det er en sammenheng mellom disse to budene. Plikten til å holde sabbaten hellig begrenser seg ikke til arbeidsfri og gudstjeneste på den syvende dag. Å vise foreldrene ære hører faktisk med til sabbatsforpliktelsen og er et av tegnene på Israel som et

hellig folk. Aller tydeligst ser vi det i helighetsloven i 3. Mos.18 - 26. Etter at det er slått fast at enhver skal ha ærefrykt for sin mor og far, heter det: "Dere skal holde mine sabbatsdager."

Respekt for eldre

3. Mos. 19,32: Du skal reise deg for de grå hår og vise de gamle ære. Du skal frykte din Gud. Jeg er Herren.

Både GT og NT er gjennomsyret av respekt for den eldre generasjon. Ringeakt for de eldre var et tegn på avvik fra Herrens vei. 1.Tim.5,1 sier: "Tal ikke hardt til en gammel mann. - Likevel går det fram at de eldre ikke alltid hadde rett og fikk bestemme i menigheten. Respekten for de grå hår styrket den sosiale struktur i samfunnet. Å ha eldre i ledelsen skapte kontinuitet og stabilitet. Fikk de unge makten kunne det bli radikale forandringer, av og til kaos.

Israel var et stammesamfunn og et bondesamfunn, og familien spilte en nøkkelrolle. Hjemmet var det sentrale opplæringssted både når det gjaldt religion, moral og arbeid. De gamle hadde erfaring, kunnskap og visdom som ble overlevert fra slekt til slekt.

Etter jødisk tankegang kom visdommen først når man hadde passert de 50, som de sa til Jesus i Johs.8,57: "Du sier du har sett Abraham og er enda ikke fylt 50 år". Altså, du er altfor ung til å uttale deg!

Unge og eldre var bundet sammen i slekten, i storfamilien, og det var selvsagt at de unge skulle bøye seg for de eldres vilje. Men de eldre var en sårbar gruppe.. Samfunnet hadde ingen eldreomsorg. De var helt avhengige av de unges velvilje. Både GT og NT legger stor vekt på omsorgen for enker, faderløse og de fattige i samfunnet.

Levealder

Det er vanskelig å sammenligne alder i GT, på Jesu tid og i dag. Gjennomsnittsalderen var svært lav på grunn av høy barnedødelighet, hungerskatastrofer, epidemier, kriger osv., for eksempel var den i antikkens Egypt bare 27 år. På Jesu tid ble bare ca. 14% av befolkningen over 50 år, mens patriarkene ble ca. 150 år. David ble betraktet som en meget gammel mann da han var 70. Salmisten sier: "Vår levetid er 70 år, ved stor styrke 80 år". Blant alle Israels konger var gjennomsnittsalderen bare 44 år, etter våre begreper menn i sin beste alder. Når det gjelder de første trosfeltene i Bibelen, som Adam, Metusalem og Noah, er deres levealder vanskelig å sammenligne med levealderen i vår tid. Personene i de første 11 kapitlene i Bibelen har ikke bare en høy alder (opptil over 900 år). De er også skildret uten alderdommens kjennetegn. Hele tiden er de ungdommelige, produktive og aktive. Der er ingen tegn til svekkelse, ingen tegn til alderdommens dynamikk som hos senere slekter, der alderdom og svekkelse går hånd i hånd.

Liv og verdi

En grunnleggende erkjennelse i Bibelen er at liv og død hører Herren til. Vi er skapt i Guds bilde og har livet til låns. Vi har ingen rett til å klippe over egen eller andres livstråd. Det er i strid med Guds vilje og budet: "Du skal ikke slå i hjel". Vårt liv er tilmålt av Gud. "Hvem kan med all sin bekymring legge en alen til sin livslengde", sier Jesus i Bergprekenen. Bibelen beskriver alderdommen på forskjellige måter, for eksempel: en tid full av erfaring og visdom, - de onde dagene som vi ikke har glede av, - kvelden, da alt visner. Men om tiden før døden kan være

vanskelig, sier Paulus: "For jeg er viss på at verken død eller liv skal skille oss fra Guds kjærlighet".

Holdning til døden

Døden kommer nærmere med årene. Vi kommer ikke forbi at alderdommen er et slags dødens venteværelse. Hele livet, men spesielt alderdommen, er en forberedelse til døden. Med dødens uunngåelighet for

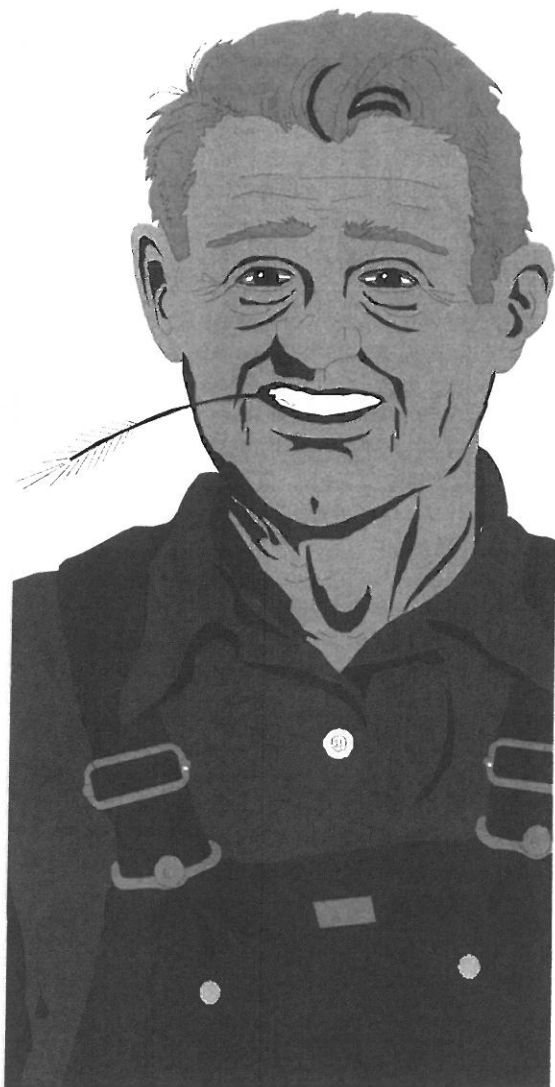
øyet, sier salmisten: "Lær oss å telle våre dager, så vi kan få visdom i hjertet. Forkynneren anmoder oss om å tenke på vår skaper mens vi enda er unge. Selv om døden skildres som et ledd i naturens gang, er den likevel en fiende. Men den skal en gang overvinnnes og tilintetgjøres, for når apostelen Johannes på Patmos i en visjon ser den nyskapte verden, sier han: "Og døden skal ikke være mer, heller ikke sorg eller skrik eller smerte skal være mer, for det som før var, er borte. Mot slutten av sitt liv lengtet Paulus etter å møte Kristus. Han fryktet ikke døden: "For meg er livet Kristus og døden en vinning." Selv om døden objektivt sett er den fiende det gjelder å flykte fra, har døden for den troende mistet sin skremmende karakter. Man får legge seg til hvile og sovne i Guds fang.

Alderdommens etikk

Selv om samfunnet i dag på alle måter er forandret til det ukjennelige fra forholdene i bibelsk tid, kan vi likevel anvende bibelske prinsipper på utformingen av alderdommens etikk, hvordan vi behandler de gamle.

1. Alle mennesker er likeverdige for Gud, eldre som yngre, og de har samme verd, uansett funksjonsdyktighet.
2. De eldre bør vises respekt og takknemlighet. De har gitt oss livet, satt oss inn i en familie, en kultur og et samfunn.
3. Å ære de eldre vil si å gi dem den omsorg de til en hver tid trenger, som en betaling for den gjeld vi står i til generasjonene som er gått foran. Om den offentlige omsorgen er aldri så god, kan den ikke erstatte den kjærlighet og den respekt som barn viser mor og far. Det er et gudgitt bud som vil få sin lønn.

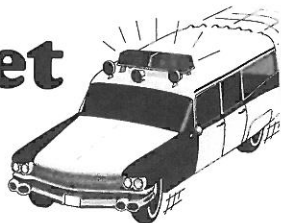
Kilde: Torleiv Austad

*Esther Keyn Holanger
som sykepleierelev*

Hinderløpet mot sykepleieryrket

Av Esther Keyn Holanger

Aase og jeg hadde helt fra skoledagene på menighetsskolen i Oslo hatt fremtidsplanene våre klare. Drømmen var å bli sykepleierske, som det het den gang.

Og når realskole og gymnas var lagt bak oss, og vi sto på springbrettet til å få realisert våre planer og drømmer. Jeg hadde jobbet vel et år etter artium, først vikariert en kort periode som menighets-skolelærer og etterpå på et kontor for å ha litt økonomi til å møte elevtidens trange kår med Aase hadde fått med seg et år på Onsrud Misjonsskole før vi begge søkte og ble opptatt som elever ved sykepleierskolen på Ullevål sykehus høsten 1948.

Det var med bankende hjerter og store forventninger vi presenterte oss på Forstanderinnens kontor for å fortelle om vår trobakgrunn og be om fritak fra klas-setimer og eksamener på sabbaten. Vi møtte - slik vi opplevde det - en iskald og avvisende myndighetsperson uten noen som helst forståelse for et slikt trosstand-punkt.

"Når vi søkte oss inn i et slikt omsorgs-yrke, måtte vår prest kunne gi oss dispensasjon i forhold til vår helligdag", fikk vi høre. Vi forklarte at vi hadde forståelse for at de syke måtte stelles alle dager i uken,

og at ønsket om fritak bare gjaldt skole-opplegget. Men det var udiskutabelt. Vi forlot Forstanderinnens kontor uten elev-plass og mulighet til å den utdannelsen vi så inderlig ønsket oss.

Nedslåtte og gramme i hu slepte vi oss av sted de par hundre meterne bortover mot Kirkeveien fra sykehuset til nr. 175 hvor min forlovede, Gunnar bodde sammen med sin bror på hybel. Han hadde nylig begynt på Tannlegehøyskolen, og hadde nettopp fått beskjed av rektor der at han måtte stille sin studie-plass til rådighet for en annen som ville benytte den bedre siden han ikke var villig å gå på forelesninger på lørdager.

Så vi var i samme båt alle tre og delte vår kvide med hverandre. Det var ikke fritt for at Aase og jeg felte noen tårer. Ingen av oss ville gi opp drømmen om å bli sykepleier, men inntil videre måtte jeg gå tilbake til min kontorjobb som jeg heldigvis fikk igjen. Aase gikk inn i staben på De tusen hjem's brevscole, senere omdøpt til Norsk Bibelinstittutt.

Samtidig med oss hadde Miriam Abrahamsen fra Kristiansand søkt seg inn på samme kull på Ullevål sykehus. Hun hadde skrevet i søknaden at hun var

Forstanderinnen som omsider lot adventistpikene forsøke seg på sykepleierskolen.

syvendedags - adventist og måtte ha fritak fra undervisningen på lørdager. Hun hadde fått bekreftelse på at hun var kommet inn og kunne møte da og da, så hun regnet med at hennes forhold var godtatt. Hun reiste inn til Oslo, flyttet inn på elevhjemmet med tingene sine, begynte på forskolen, og belaget seg på å være der i 3 år. Men da hun ikke møtte opp til skoletimene den første sabbaten, ble hun kalt inn til Forstanderinnen og fikk den samme beskjed som vi hadde fått tidligere - hvis vi ikke fulgte skolens opplegg var det bare å slutte. "Det var hardt," sier Miriam. Hun hadde reist fra Kristiansand med alt sitt. Heldigvis møtte hun en sympatisk og forståelsesfull instruksjonssykepleier som støttet henne. Hun var selv kristen og forstod et samvittighetsvalg. Hun ordnet det slik at Miriam fikk plass som hjelpesøster siden hun hadde litt praksis i faget fra tidligere, og hun fikk også bo på sykehuset.

Men - nå begynte tingene å løsne for oss. Våre vanskeligheter hadde etter hvert kommet Bjarne Røst og Gunnar Vetne for øre. Røst var disponent på Kurbadet i Oslo og dr. Veltne reservelege på Med B på

Aker sykehus på den tiden. De syntes det var urimelig at vi på grunn av vår tros- overbevisning skulle stenges ute fra sykepleieryrket i et land som Norge. De gikk da i bresjen for oss på Aker sykehus og fikk i stand en overenskomst med Forstanderinnen og sykepleierskolen om at vi skulle få forsøke oss der på våre sabbatsbetingelser.

De to første som kom inn i januar 1950 på 51. kull var Agnes Gismarvik (Gundersen) og jeg. Agnes hadde tidligere begynt på forskolen på sykepleierskolen i Tønsberg og hadde faktisk fått løfte om "fritt leide" når det gjaldt sabbatsundervisningen. Men så skar det seg, og hun måtte slutte på grunn av vanskeligheter med sabbaten.

Høsten samme år kom Aase Johansen (Melsæther), Kari Grave (Lisle), Lilleba Jordal (Glattre) og Konny Søreide (Myklebust) inn på 52. kull.

Vi følte oss svært privilegerte etter alle vanskelighetene vi hadde hatt med å komme i gang, men vi visste at vi var på "prøve" på et vis og at vi ble overvåket og gransket på alle plan. Vi var selvfølgelig innstilt på å gjøre vårt beste i alle situasjoner slik at ingen skulle ha noe å utsette på oss. Og vi ba mye om at vi måtte lykkes i å representere SDA - samfunnet på en slik måte at dørene ville være åpne etter oss. Det de andre på kullet fikk av undervisning på sabbaten, prøvde vi å tilegne oss ved ekstra lesing slik som vi også hadde gjort i gymnastiden.

For kull 52 dukket den første alvorlige hindringen opp da psykiateren som foreleste i psykiatri hadde lagt sine undervisningstimer til sent fredag ettermiddag, og dette var senhøstes. De fikk da ordnet det slik at en av menighetens leger, dr. Gerd Gilje, hadde privattimer med dem i dette

Fra venstre: Birgit Søreide (Bokle), Lisbeth Olsen (Tjerandsen), Kari Grave (Lisle), Lilleba Jordal (Glattre), Aase Johansen (Melsæter), Konny Søreide (Myklebust)

faget. En ekskursjon til Gaustad sykehus var også en del av opplegget for psykiatriundervisningen, og rektor var svært bekymret over at SDA - elevene skulle gå glipp av den. Men Gud ordnet også denne floken. Str. Martha Jørgensen fra Betel menighet var avdelingssykepleier på Gaustad, og hun sørget for at de fikk en omvisning og innføring i arbeidet der som ikke stod noe tilbake, og som også fikk rektors godkjenning.

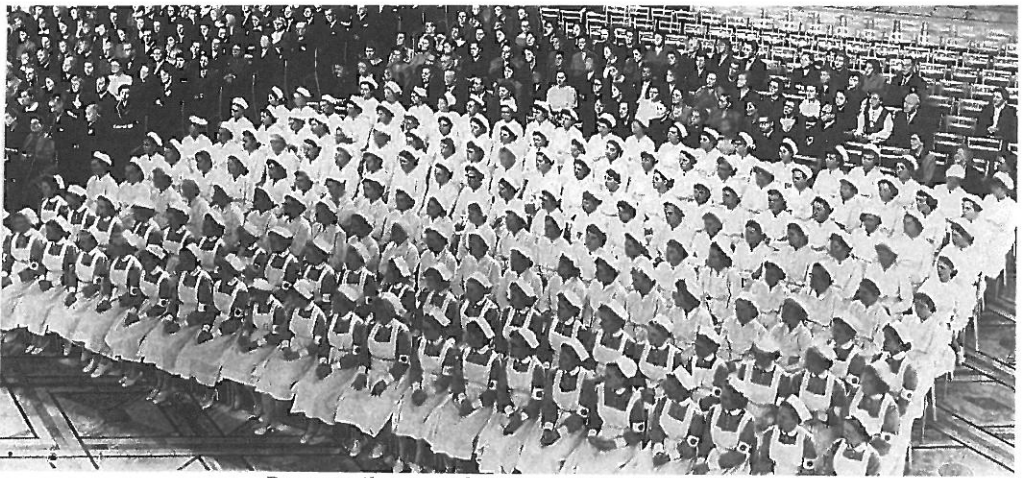
Vi fikk et meget godt forhold både til Forstanderinnen og rektor ved sykepleierskolen. Aase ble kalt til å være kontorsøster på Forstanderinnens kontor i pliktåret og var litt betenkt på hvordan det skulle gå med sabbaten. "Men," forteller hun: "Før jeg fikk summet meg, sier Forstanderinnen: "Og så var det dette med lørdagen str. Aase. De har selvfølgelig fri på deres helligdag og kan få nøkkelen til kontoret så De kan være her på søndag i stedet. Det er så mange ting De kan gjøre da, - og da får De arbeidsro." Ved flere anledninger på Forstanderinnens kontor kom det fram at adventistpikene var dyktige og pliktoppfyllende. De var også inter-

essert i at de skulle søke videreutdanning på operasjonsstuen, så både Kari og Lilleba tok sin etterutdanning der i pliktåret. Kari ble også bedt om å fungere som instruksjonssykepleier etter at hun hadde fått sin spesialutdanning som operasjonssykepleier.

I januar 1951 ble Miriam Abrahamsen (Holman) og Reidun Norleman (Endresen) tatt opp på 53. kull, og høsten 1952 begynte Lisbeth Olsen (Tjeransen) og Birgith Søreide (Bokle) på 56.kull.

Miriam forteller også at hennes vanskeligheter ikke var over i og med at hun var ferdigutdannet sykepleier på Aker sykehus. Hun søkte senere Norges Sykepleierhøyskole for å bli bedre kvalifisert til en ledende stilling, men møtte samme steile holdning der. Dette til tross for at hun var kretsformann i Norsk Sykepleierforbund på den tiden, og kolleger i styret tok saken opp for henne.

I januar 1955 ble Aslaug Furulund (Kvinge), Kirsten Aasvik (Quigstad) og Åse Berger (Tollevik) tatt opp på 61.kull. Aslaug fortalte at de to første gangene hun søkte, fikk hun avslag med begrunnelsen:

Det var stil over avslutningen i Oslo Rådhus den gangen.

"Vi tar ikke inn adventister i dette kullet." Ved tredje forsøket kom hun inn, men med den kommentaren at "det er siste gang vi tar inn adventister Det medførte selvfølgelig en hel del hodebry for dem å legge en timeplan for undervisning og eksamener som ikke kolliderte med våre prinsipper.

Disse siste tre var selvsagt også lykkelige over å ha blitt antatt. De fikk bo på samme rom, og når noe gikk dem imot, fikk de motet til å stige ved å synge sammen. De dannet en tersett som underholdt på kullsamlinger og på avdelingene, noe som ble satt pris på. Aslaug refererer også til en uttalelse Forstanderinnen hadde kommet med overfor Ruth Bjaanes på en samling de begge hadde vært til stede ved på Vestlandet. Hun hadde da fortalt at hun til å begynne med hadde vært svært skeptisk til hvordan det ville gå med disse adventistpikene, men gav heldigvis også uttrykk for at de hadde vært blant de beste sykepleierne de hadde hatt.

Vi satte også stor pris på rektor ved sykepleierskolen. Ved en anledning gav vi henne boken Vår underfulle Bibel og fikk et hjertelig takkebrev tilbake. Aslaug tok mange år senere kontakt med henne etter at hun kom tilbake fra USA. Hun holdt

henne med Tidens Tale og sendte henne også flere av våre bøker. Hun ble også med til møter i Adventkirken når anledning bød seg og ble imponert over sabbatsskolen. En gang var hun også til stede og deltok i nattverd og fottvetning, noe som gjorde et dypt inntrykk på henne, forteller Aslaug. Senere kom hun også til flere av Kvinges offentlige møter sammen med noen av sin familie. Vi hadde stor respekt for henne og holdt av henne, og vi var glade og takknemlige for at hun gav uttrykk for at det var gjensidig.

Mitt siste møte med henne var i 1983 da vi feiret vårt kulls 30års-jubileum, (vi graduerte i 1953) - som ble holdt hjemme hos oss. Jeg hadde sendt henne en invitasjon, og hun kom, for øvrig den eneste gangen hun var til stede ved noen av våre kullsamlinger. Vi fikk en fin samtale, og det skjønne takkebrevet hun sendte etterpå gjemmer jeg som et kjært minne.

To av "Akersøstrene" er lagt til hvile, og de andre er vel stort sett pensjonister, men jeg tror vi alle forlot Aker sykehus med en stor takk til Vår Himmelske Far for Hans ledelse i smått og stort, og med en bønn om at våre liv der ikke må ha vært helt forgyves.

Tirsdagstreffet

I STAVANGER

Av Solveig Egeland

Et meget populært tiltak i Stavanger menighet har siden høsten 1985 vært tirsdagstreffet. En gang hver måned samles om lag 20 - 25 eldre til samvær i kirkens koselige salong. Det hyggelige samværet omfatter bl.a. andakt, allsang, bevertning og andre aktiviteter. Bror Fuglestad snr. bidrar med gjettekonkurranser, mens str. Steinkopf spiller piano hver gang. Pastor Kvinge kommer til disse sammenkomstene sammen med sin kone og bidrar med andakter. Han får på denne måten en fin kontakt med de som er til stede.

Initiativtakerne var Judith Sirevaag og Ellionor Steiner. Som menighetssøstre ville de gjerne gjøre litt ekstra innenfor menighetspleien. Besøksarbeid og vert-

innetjeneste på sabbaten fortalte dem at det var behov for mer fellesskap enn det man får ved å komme til kirken på sabbaten. Tiltaket har vært meget populært blant beboerne i aldersboligen like ved siden av kirken, og det kommer personer helt fra Lauvås og Sandnes.

Det kom 18 personer til det første tirsdagstreffet i oktober 1985. Nå er gjennomsnittsbesøket om lag 25. Vi er svært glade for at flere av dem som kommer har med seg noen som ikke tilhører menigheten. Gjennom disse samlingene knyttes også våre medlemmer sterkere til menigheten.

Høydepunktet i 2000 var turen til Jærgården. Deltagerne fylte en hel buss

Blomstertur

til Holland 23. – 27. april 2001.

Pris nok 1600,- pr. person.

Hvis dette er noe for deg,

kontakt Jens Madsen tlf. 00 45 65 90 21 88.

Egypttur

i november med besøk til pyramidene, Memphis, Kairo med muséet, Luxor med kongenes- og dronningenes dal, Karnak- og Luxortemplene, cruise på Nilen med besøk i Aswan, Philaetemplet, og Horustemplet.

Er du interessert, kontakt Gunnar Aune tlf. 22 26 24 40.

Det er bare noen få plasser igjen, så vær rask!

*Lise Furulund sammen med yngste oldebarn
Emilie Kvinge.*

Lise Furulund bor i Flekkefjord, den siste sørlandsbyen når du kommer østfra. Sammen med sin mann Anders Beer Furulund, som døde for 7 år siden, har hun bodd der mesteparten av sitt liv. Nå er hun i sitt 92. år, men steller ennå sitt hus selv og har fram til siste sommer klippet ple-
nen og stelt blomstene i hagen. Den har vært hennes hobby og til stor glede. Lise er i utgangspunktet ingen byjente. Oppvokst på en heiegård på Stokkeland i Kvinesdalen så hun dagens lys den 7. april 1909. Fra Stokkeland har du god utsikt over den ene delen av Kvinesdal som kalles Østerdalen. Du ser faktisk rett over til Lie der vår kjente, nå avdøde pastor O.S. Lie også trådte sine barnesko. I en rekke år hadde vi bare disse to adventistene fra Kvinesdalen.

Lise vokste opp med mor, far og 8 søsken. Bare 10 år gammel tok hun om høsten opp poteter fra åkeren og kokte, skrelte og laget hellekaker (lomper) til hele familien. Ikke å undres over at hun utviklet en bakskunst som er kjent både fjernt og nær. Selv om familien aldri manglet

verken mat eller nødvendige husholdningsartikler, måtte Lise tidlig lære å arbeide og delta i fellesøkonomien på gården. Hun likte skolen, men arbeid sent og tidlig krevde sitt og tid for lesning og til-
egnelse av kunnskap ble det lite av. Tidlig kom hun ut i tjeneste på nabogården Gjerstad og senere gikk ferden til Jæren der hun fikk plass på det som for henne fortonte seg som en storgård. Melking, lusing på åkeren, tangsamling langs stredene ved sjøen der hun selv kjørte hest og fikk tangen til gårds sammen med mange andre gjøremål, ble hverdagen for Lise.

“Holdt Jesus sabbat”

Tangen ble forresten brukt for joddproduksjon, en viktig binæring for bøndene på Jæren i den tiden. Lise trivdes godt på Jæren og kunne nok ha endt opp som en bondekone i dette området, men vår Herre hadde andre planer for Lise.

På en tilfeldig bytur til Flekkefjord møtte hun Anders. Det ble kjærlighet fra første stund. De ble gift og etter noen få år kjøpte de en eiendom, som de utviklet til et småbruk på Uenes, som den gang lå utenfor Flekkefjord by. Her vokste det frem en familie med fire barn, to jenter og to gutter: Solveig, Johan, Aslaug og Olav. I begynnelsen av deres ekteskap var det liten og ingen interesse for kristendom og åndelige ting. Anders hadde dradd trekkspillet og spilt til dans og begge likte de å danse. Men etter hvert ble trekkspillet solgt og da Anders hørte igjen sine egne bannsord hos sin eldste datter som knapt

var to år gammel fikk han støkken. Dette kunne ikke fortsette. Pipen han røkte satte han en spiker i og kastet den på fjorden og gradvis kom spørsmålene og interessen for åndelig ting. En dag traff han Elisabeth Pedersen, mor til pastor Alf Ulland. Hun solgte Tidens Tale i Flekkefjord. Alf Ullands mor var en av de få adventistene i byen. Han sendte henne hjem for å besøke Lise i det samme ærendet. Lise var lite begeistret for dette besøket og selv om hun for skam skyld kjøpte Tidens Tale, ble det ikke lest av henne, i hvert fall i begynnelsen.

arbeid, ble Lise opptatt med å lese Bibel, traktater og bibelhenvisninger om emnet. Hun ble faktisk så ivrig at hun glemte å ha middagen ferdig til Anders kom hjem fra arbeid. Etter hvert ble Lise tydelig revet med av det nye budskapet de mer eller mindre leste seg til. "Hvis Jesus holdt sabbaten, vil jeg også holde sabbaten", ble Lises standpunkt. Og da første lørdag kom, holdt familien sin første sabbat samtidig som de tok imot Jesus som sin Frelser. Anders ble døpt nesten umiddelbart mens Lise ventet til høsten 1933 da hun ble døpt av pastor Christian Tobiassen. "Var du glad for å bli adventist,?" spør vi. Og Lise nikker. Det var så godt å kunne hvile i en sannhet om Jesus og hans frelse, som var godt forankret i Guds Ord. I tillegg var det trivelig å bli kjent med andre adventister deriblant familien Mikal Hansen, far til Trygve, Fridtjof og Sverre, som senere tok navnet Åsheim. Trygve var ved å bli en ung mann og søsknene hans var tenåringer. Og vi hadde det hyggelig sammen. Familien Pedersen og sønnen Alf var også kjære mennesker å bli kjent med og nå var menigheten i vekst.

"Men kom det ikke tunge stunder også der i begynnelsen?", spør vi nysgjerrig. "Jo, og det tyngste skjedde da Anders mistet arbeidet på garveriet. Der hadde både Anders og hans bror Edvin, som også var blitt adventist godt arbeid. Men etter hvert ble de for mange sabbatsholdere og bedriftledelsen ble redd for at dette skulle utvikle seg videre. De fikk et ultimatum: –enten å arbeide om lørdagen eller å miste arbeidet. De valgte å gå på dagen". Og Lise legger til, "den gangen var det ikke noen ledighetstrygd eller barnetrygd å hjelpe seg med. Med fire små barn, alle

Fortsettes neste side

- vil jeg gjøre det"

Men så en dag dukket spørsmålet opp om hviledagen. Lise fikk tilfeldig besøk av en onkel fra Kvinesdal. Hun kunne ikke dy seg før spørsmålet kom både spontant og naturlig: "Hva tror du om sabbaten?" Onkelen ble noe forbauset, men svarte kontant: "Ut fra Bibelen er det den riktige hviledagen, men jeg ville ikke holde den". Nå hadde Lise en svoger som hadde vært i Amerika i flere år og han holdt sabbaten. Anders, som var mye yngre enn denne broren, hadde helt fra skoledagene vært litt flau over å ha en bror med slike merkelige vaner. Men lærer og kirkesanger Håland i byen hadde overfor hele klassen tydelig fortalt elevene at det var sabbaten som var den rette hviledagen. "Vi kan ikke komme forbi det", sa læreren som den gang hadde stor autoritet. Nå dukket denne erkjennelsen opp igjen for den unge familien og når Anders var på

Den Hellige Ånd

Avskjedspreken av Rolv Berge Hansen i Arendal 26. aug. 2000

"I begynnelsen skapte Gud himmelen og jorden. Jorden var øde og tom, og mørke lå over havdypet. Men Guds Ånd svevet over vannet". 1 Mos 1, 1-2

Kort kan jeg sammenfatte dagens budskap i en enkel setning: Den Hellige Ånd virkeliggjør alle de Guddommelige planer, det vi kaller Guds råd, og setter dem ut i livet.

I trosartiklene er treenighetens oppgaver og virkefelt så skarpt atskilt at samhörigheten mellom Guddommens tre personer nærmest kan se ut som om hver av

dem er guder innen sine felter. Jeg er ikke ute etter å kritisere, men jeg, og mange med meg, føler en noe snever avgrensing i t.eks. trosartiklenes ordlyd. Alle kan si amen til hver av dem, Skal en ta fram detaljer, kan en nevne den første av dem. Faderen er ikke den eneste Allmektige Gud, og var heller ikke alene om skaperakten. Makten til å skape i den betydning bibelen anvender den, er ett av kjennetegnene på Guddommelighet. Og bibelen sier meget tydelig at Jesus var med i skapelsen av alt: "I begynnelsen var Ordet. Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i

under 8 år var det tungt å måtte sette seg i gjeld for å kjøpe mat". Men som arbeidsomme mennesker klarte de ved Guds vel-signelse å snu den økonomiske situasjonen og fikk det med tiden bedre enn om Anders hadde fortsatt på garveriet.

En dag ba Lise Anders spesielt om å kjøpe 100 kyllinger for med en ekstra inntekt å kunne sende eldste datter avsted til misjonsskolen. Anders var betenkt – høns hadde de hatt dårlig erfaring med tidligere. Men Lise fikk det som hun ba om. Og da hønsene begynte å verpe gikk det over all forventning. En dag fikk de 113 egg av 112 høns, rene miraklet ikke minst med tanke på den maten hønsene fikk. I tur og orden ble de tre eldste sent til Onsrud Misjonsskole mens yngstemann kom til Vejlefjord. De to døtrene ble sykepleiere, Johan ble tannlege og Olav tanntekniker.

Hele livet igjennom har Lise hatt en lang

arbeidsdag med fjøsstell, vask og tørking av egg, baking og husarbeid. Å tilegne seg kunnskaper ble det fortsatt lite tid til. Siden Anders døde og tilværelsen ble mer rolig kom muligheten til å lese. De siste 7 årene har Lise lest Bibelen igjennom 7 ganger. Omega serien har hun lest to ganger foruten en hel del andre bøker. På besøk hos undertegnede i tre uker leste hun tre bøker og det hun leser blir også sittende. Det mangler fremdeles ikke noe på husken.

Vi er glad for Lise som holder hjernevinningene levende ved studier som ungdoms –og voksen alderen aldri ga henne tid til. Men kanskje ennå bedre er det å ha en mor, svigermor, bestemor, oldemor og tippoldemor som hver dag ber for sin familie som har vokset til 16 barnebarn, 42 oldebarn og snart 2 tipp oldebarn og stadig lengter etter Jesu gjenkomst.

Rolf H. Kvinge

begynnelsen hos Gud. Alt er blitt til ved ham; uten ham er ikke noe blitt til av alt som er til." Joh..1,1-3.

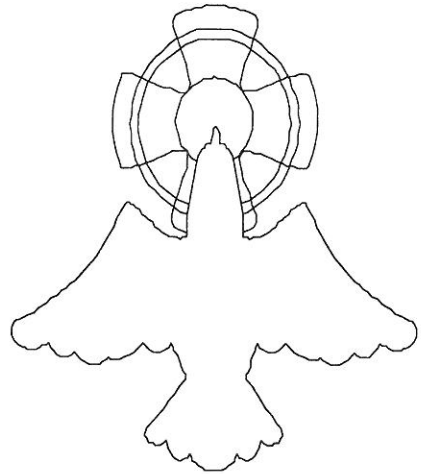
"Eloihim" som er ordet brukt i 1. Mosebok 1, er et "flertallsord", uten at vi sier noe mer enn Gud i den forbindelse. Der er et ord som skaper vanskeligheter om en forsøker seg med detaljoversettelser.

At vi er skapt av Faderen og i like måte av Sønnen, Jesus Kristus, er tydelig fortalt oss i bibelen, det er hva vi tror.

Men i skapelsesberetningen er alle Guddommens personer tilstede i "Eloihim". Men hvem av de tre er nevnt ved navn? - Guds Ånd.

Hvilken rolle spilte Den Hellige Ånd i skapelsen? Var Han bare en tilskuers til det hele, uten noen deltakelse i skapelsen? "Guds Ånd svevet over vannet"

I en arameisk oversettelse av bibelen, står det at Guds Ånd ruget over vannet. Tanken en får ved den oversettelsen, er at Den Hellige Ånd setter alle Guddommens planer, Guds råd. ut i livet. Som en due setter skaperens plan ut i livet ved å gi eggene sin egen varme, har Den Hellige Ånd som sin oppgave å gjøre Guds planer til virkelighet. Egget har i seg selv alt som skal til for at det skal bli liv av det som er innenfor egginnen, den ene celle. Som gutt så jeg på nært hold duens innsats for at det skulle skje. Jeg så duen legge seg på sine egg. Vingene la den godt på plass for at varmen ikke skulle slippe ut der. Stjerten ble brukt til å holde varmen i den delen av redet, og brystfjærene dekket eggene mot varmetap under duens bryst. Etter en tid begynte delingen av cellen inne i eggskallet. Den ene celle delte seg til to celler, og disse to til fire celler, og så videre. Der ble åtte celler og seksten, trettito, sekstifire, hundre og tjuette og to

hundre og femtiseks celler, og så videre. I tre uker fortsatte denne prosessen mens celler ble spesialisert til forskjellig vev og organer i den nye skapning. Alt etter den plan Gud hadde bestemt ved skapelsen. Etter ca. tjueen dager var duens oppgave med å sette skaperens plan ut i livet utført, og nye skapninger så dagens lys. Ikke noe under at Gud valgte en due som symbol på Den Hellige Ånd.

Åndens medvirkning under skapelsen er ikke til å ta feil av i det den så markant er beskrevet med sitt nærvær. Mange av Den Hellige Ånds oppdrag har foregått over tid, som til eksempel foreningen av disiplene til de alle var som en akkord. Men andre ganger ser vi en spontan virkning i å sette Guds "råd" ut i virkelighet, som da mørke lå over havdypet, mens Guds Ånd svevet over vannet: "Da sa Gud: «Det bli lys!» Og det ble lys".

Om Den Hellige Ånd som skaper har vi også bibelens tydelige ord: "Du sender din Ånd, og det skapes liv, du fornyer jordens overflate." Sal 104, 30

Det er i den forbindelse mer enn interessant å lese om Den Hellige Ånd og dens virke. Som bibelen beskriver den, har

Den Hellige Ånd som sin spesielle oppgave å gjøre Guds planer til virkelighet. Faderen sender ut Den Hellige Ånd. Det samme gjør Jesus. Den Hellige Ånd bekrefter denne tanke meget bestemt. I det 2. Og 3. kapittel i Johannes åpenbaring finner vi Jesu vitnesbyrd til de sju menigheter i Lilleasien. De er formet som brev til hver av menighetene. Til hver av menighetene sies det: "Den som har ører, hør hva Ånden sier til menighetene!" Ånden formidlet Jesu budskap til hver av menighetene. Når Ånden vitnet om Jesu budskap og hilsen til hver av dem, heter det: "Dette sier han som holder de sju stjerner i sin høyre hånd" - " Dette sier den første og den siste, han som var død og er blitt levende-" - " Dette sier han som har det skarpe tveeggede sverd". Les Åp 2. og 3. kapittel om dette.

Da Jesus var i ferd med å forlate disiplene, ba han dem vente i Jerusalem på Den Hellige Ånds komme for å sette dem i stand til evangeliseringen både blant jøder og hedninger. Å begynne før Den Hellige Ånd var kommet, ville være å løpe i veien for Gud. Det finnes de som gjør dette i dag også, som tar på seg oppgaver Gud ikke har kalt dem til og ikke har

utrustet dem til. Slike kan mene hva de vil om sin egen innsats, men de gjør alltid mer skade enn gagn.

Uten Den Hellige Ånd ville vi ikke hatt noen bibel;

Om sin egen, og alle bibelens skribenter, sier Peter: "Det var jo ikke oppdiktete sagn vi holdt oss til da vi kunngjorde for dere vår Herre Jesu Kristi kraft og hans komme. Nei, vi var øyenvitner og så hans guddommelige storhet. For han fikk ære og herlighet av Gud Fader den gang røsten lød mot ham fra den høyeste herlighet: «Dette er min Sønn, den elskede, som jeg har behag i.» Vi hørte selv denne røsten lyde fra himmelen, da vi var sammen med ham på det hellige fjell.

Derfor står også profetordet desto fastere for oss. Dette ord bør dere ha for øye, for det er lik en lampe som lyser på et mørkt sted, inntil dagen gryr og morgenstjernen går opp i deres hjerter. Men dere må framfor alt vite at en ikke kan tyde noe profetord i Skriften på egen hånd. For aldri er noen profeti båret fram fordi et menneske ville det; men drevet av Den Hellige Ånd talte mennesker ord fra Gud." 2 Pet 2, 16-21.

Peter har mer å si i denne sammen-

Ett hjärtavarmt tack från Finland:

Gummel Roth och Gun-Lis Liljeberg

"Saliga visshet, Jesus ar min " Ett motto som gav modfallda hopp. Før oss gav Seniorettffet en velbehøvlig førnyelse i vårt andlige liv. Vi vill tacka før alt vi fick uppleva tillsamman med er som var där. En här- lig miljø, trossyskan från när og fjärran, Sång ock musikk, men fram- før alt, Guds levande ord, Väggkost på vägen hem.

heng: "Denne frelse var det profetene grunnet på og utforsket, da de profeterte om den nåde dere skulle få. De prøvde å finne ut hvilken tid Kristi Ånd, som var i dem, siktet til, og hvordan den tiden ville bli. Ånden vitnet om hvordan Kristus skulle lide og deretter opphøyes i herlighet." 1.Pet. 1,10-11.

Den merkeligste hendelse som viser at Guds Ånd setter Guds planer ut i livet er beskrevet i Matteus første kapittel v. 18 og flg.: "Med Jesu Kristi fødsel gikk det slik til: Hans mor Maria var trolovet med Josef; men før de var kommet sammen, viste det seg at hun var med barn, ved Den Hellige Ånd. Josef, hennes trolovede, som var en rettskaffen mann og ikke ønsket å føre skam over henne, ville da skille seg fra henne i stillhet. Mens han nå tenkte på dette, viste en Herrens engel seg for ham i en drøm og sa: «Josef, Davids sønn! Vær ikke redd for å føre Maria hjem som din hustru. For barnet som er unnfanget i henne, er av Den Hellige Ånd. Hun skal føde en sønn, og du skal gi ham navnet Jesus; for han skal frelse sitt folk fra deres synder.» Alt dette skjedde for at det Herren har talt gjennom profeten, skulle oppfylles".

Det er ingen tvil om at Jesus kalte Faderen sin far, men også her er det Den Hellige Ånd som setter Guds plan og råd ut i livet.

I Åp 22, 17 leser vi: "Ånden og bruden sier: «Kom!» Og den som hører dette, skal si: «Kom!» Den som tørster, skal komme, og den som vil, skal få livets vann for intet." Det er Den Hellige Ånd som gir kraft til menighetens vitnesbyrd. Uten Åndens medvirkning blir det hele tomt prat, bare ord. Bruden, menigheten, består av enkeltindivider som Den Hellige Ånd skal fylle og gjøre til vitner om frelsen. Disse enkeltindivider er vi som sitter her i

dag. Nå berører vi noe meget personlig i forbindelse med Den Hellige Ånd og Åndens gjerning.

Hvor mange har hørt en preken om Den Hellige Ånds kjærlighet?

Paulus skriver til menigheten i Rom, og i det brevet finner jeg en vakker tanke (Jeg liker den oversettelsen som er fra 1930 i denne sammenheng): "Jeg formanner dere, brødre, ved vår Herres Jesus Kristus og ved Åndens kjærlighet at dere strider med meg i deres bønner for meg til Gud". Rom 15, 30.

I den nyere oversettelse sies det med litt andre ord. "Jeg ber dere, brødre, ved vår Herre Jesus Kristus og ved den kjærlighet som Ånden gir: Kjemp sammen med meg ved å be for meg til Gud."

Med denne tanke til avslutning, har vi alle en felles bønn: "Kom Hellig Ånd med lys, mot og kraft! Kom ned du Due skjønn! Og gi oss mer enn før vi har! Det er i dag vår bønn." Amen!

Vår ferd til USA

Hilsen fra Kirsten og Olav LaBianca

Den 3. juli 1962 sto Kirsten og jeg, Anne Mari, Øystein og Tormod på gamle "Stavangerfjord" og vinket farvel til våre kjære. Blant dem var min kjære mor og venner av vår familie samt medarbeidere ved Norsk Bokforlag.

De siste seks årene før reisen til USA hadde jeg vært ansatt som forlagssekretær i Vest-norsk Distrikt, senere i Øst-norsk Distrikt og i Vest-nordisk Union. Staben av litteraturevangelister var mer enn fordoblet og tusenvis av sannhetsfylte bøker og annen litteratur var blitt spredt utover begge land, men min lille familie så meg nesten aldri. Jeg var nesten alltid enten på reise eller på kontoret. Jeg følte at selv om arbeidet var uendelig tilfredsstillende, så trengte jeg en forandring.

En dag fikk vi brev fra USA. Dr. Jens David Henriksen fra Danmark arbeidet som lege ved Battle Creek Sykehuset i byen Battle Creek, Michigan. Sykehuset hadde behov for en fysioterapeut - var jeg interessert? Det ble en sjelekamp for jeg hadde jo for 11 år siden forlatt fysioterapien for å vie meg helt for Guds sak. På egen bekostning hadde jeg vært elev i et år på Onsrud Misjonsskole. Senere hadde jeg tatt et års studium på Newbold College i England. Skulle dette så være slutten? Kirsten var enig og barna elleville: "vi tar imot tilbudet".

Vi fikk et vidunderlig år på Battle Creek. Det kom pasienter fra nesten alle stater, og vi fikk det ene tilbudet etter det andre om å starte opp en fysioterapikli-

nikk. Det var akkurat på denne tiden fysioterapi begynte å bli populært i USA. Det var imidlertid noe som hemmet oss. Vi kunne ikke akseptere noe tilbud, men følte at vi heller måtte vente for å finne ut hva Guds plan var for oss.

I februar måned 1964 fikk jeg amerikansk lisens som fysioterapeut etter å ha avlagt amerikansk eksamen for fysioterapeuter. Jeg grunnla deretter en ny fysioterapiavdeling ved Watervliet sykehuset like i nærheten av Andrews University, Michigan. Nå kunne jeg ta klasser ved universitetet og jeg fikk etter hvert en M.A. i teologi og kirkehistorie. Samtidig var min 3 års permisjon fra Adventistsamfunnet i Norge i ferd med å rinne ut. Vi hadde derfor valget mellom å bli i USA eller vende hjem til Norge. En dag ble jeg innkalt til dr. Murdoch's kontor. Han var dekanus ved universitetet, og ønsket å få vite hva mine fremtidige planer var. "Vi har bruk for deg her i landet", sa han til meg. Samtlige i familien stemte for å bli i USA, og nesten samtidig fikk vi tre forskjellige kall fra forskjellige arbeidsplasser innenfor Adventistsamfunnet.

Tjenesten i USA kom til å omfatte 4 år i Ohio, 9 år i Michigan, 5 år i Wisconsin og 5 år i Oregon hvor vi fremdeles bor og er medlemmer av den siste menigheten vi betjente før jeg ble pensjonert i 1988.

Vi fryder oss over å ha god helse og er i stand til fortsatt å arbeide full tid i Guds arbeid. Jeg er en av assistentene til vår prest her i menigheten i Springfield og

Kirsten og Olav LaBianka

dessuten står vi på konferensens liste over arbeidere som besøker de forskjellige menighetene på sabbaten.

Oregon er en stor konferens med om lag 30 000 medlemmer. Vi har gjennom årene hatt anledning til å besøke de aller fleste av dem, store som små og har som regel to prekeoppdrag hver måned. Det er en fornøyelse å møte våre kjære trossøsken i de forskjellige menighetene.

Det er herlig å oppleve hvordan Herren leder. Vi føler at Gud har ledet hele veien og at der vi har arbeidet, og det vi fikk nåde til å utføre var etter hans plan for oss.

Vi har imidlertid ikke glemt vårt kjære Norge og de skjønne vennene og de rike minnene vi fikk oppleve der hjemme. Våre hjerteligste hilsener og et ønske om trofasthet inntil den store dagen da vi alle skal møtes for aldri mer å skilles.

Seniorstevne sommeren 2001

Det blir stevne for seniorer ved Hultafors Sanatorium

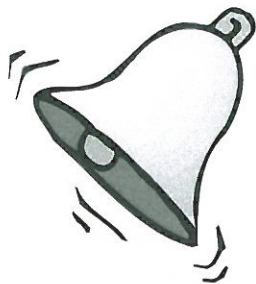
17. - 22. juli 2001.

Nærmere opplysninger

kommer i Aktiv Pensjonstid og Advent Nytt.

Johan Elisenberg

Angelus Domini

Romersk tidebøn: morgen, middag og aften

Af Aksel Kofoed Kjøller

I dagens avis i Hornsherred fortalte en notits om en lille landsby, hvor man nogle dage før jul igen havde glædet sig over at høre kirkeklokken, ringe solen ned. Den gamle tradition var genoptaget, efter at kirkeklokken i et årstid havde været taget ned til reparation. Avisen fortalte, at folk standsede på gaden og lyttede til de gammelkendte toner. Mange var overraskede - tiden er jo noget kirkefremmed - og måske har enkelte fundet, at det er en forstyrrende lyd. Men de fleste lyttede, da de ni bedeslag afsluttede solnedgangsringningen.

Det lille avisnotat kaldte et barndomsminde frem i min erindring. Fra mit barndomshjem var der i luftlinie omkring halvanden kilometer til kirkebyen. Ad vejen omtrent den dobbelte afstand - de gamle landsbyveje er ikke altid den korteste vej mellem to punkter. Når der var vestenvind, nåede kirkeklokkens lyd ikke op over sandbankerne og frem til os, men var det stille vejr og endnu mere, når vinden var i nordøst, nåede klokkelyden klart frem til os, når vi opholdt os udendørs. Jeg husker, at far, når vi arbejdede i marken, ofte standsede et øjeblik, når klokken ringede solen ned, og stod i en stille andagt, når bedeslagene lød.

Havde han vidst, at skikken med aftenringningens bedeslag stammede fra den katolske tid, hvor klokken morgen, middag og aften kaldte til tidebøn (Angelus Domini = Herrens engel) havde han

næppe reageret så fromt. Far havde en afsky for alt, noget, som han egentlig ikke kunne redegøre for, hvad han mente havde med katolicisme at gøre.

På den tid var det den gamle ringer - også kaldet klokkeren - der måtte bevæge sine gigtkrogede ben de mange trin op ad den knirkende tårntrappe ved solopgangs- og nedgangstider - og lægge sin kropsvægt i rebtrækket, der satte den tunge malmklokke i bevægelse, og denne sendte så lyden gennem glughullerne ud over landsbyen og sognet.

Det skulle minde sognebeboerne om, at de ved dagens begyndelse skulle huske at tage Gud med sig gennem dagens mange gøremål, og når aftenmørket var ved at sænke sig, var det tid til igen at folde hænder og takke for den svundne dag og give sig Gud i vold for natten. Derfor sluttede ringninger med de ni bedeslag - tre gange tre enkelte slag på klokken - referende til det ni bønner I Fadervor.

De steder, hvor kirkeklokken endnu ringer morgen og aften, styres den ikke mere af den gamle klokkers rytmiske træk i klokkerebet, men af et urværk stillet til et tidspunkt, der udskiftes en gang om måneden og ofte er ret fjernt fra solens virkelige op- og nedgangstidspunkt. Urværket aktiverer en elektrisk motor, som nok er billigere i drift end den gamle klokke, men gør ringningen stiv, mekanisk og upersonlig. - og slet ikke kan markere de tidligere så karakteristiske ni bedeslag.

Fortsettes nederst neste side

Blomsterløgenes opstandelse

Af Aksel Kofoed Kjøller

For få måneder siden, en mild oktoberdag, lagde jeg blomsterløg i haven. Benedikte på otte år hjalp til, men undrende sig lidt: "Morfar - er det ikke sært, at når vi graver sådan nogle kedelige og brune løg ned i jorden og lader dem ligge der hele vinteren, - så kommer der blå og gule blomster op, når det bliver forår?"

Jo-vist er det sært. Men i dag står blå krokus og gule tulipaner og nikker mod forårssolen og viser os, at det er sandt. Forårets mirakel er sket endnu en gang. Sagt på anden måde: Skaberens har endnu igen talt til os gennem en åbenbaring af sin livgivende kraft.

En af vore prædikanter sagde en gang, at det kunne være en mere inderlig kontakt med Gud at gå en tur i skoven og tænke på Gud end at sidde i kirken og tænke på skoven. Han nedvurderede naturligvis ikke med disse ord betydningen af fællesskabet i gudstjenestens samvær, men ønskede at understrege, hvor stærkt nyskabelsesprocessen i forårets naturudfoldelse kan tale til et menneske, som ikke nøjes med at betragte, hvad der sker, men også tænker på hvorfor, og hvordan det sker.

Det er naturligvis individuelt, hvad der

taler stærkest til det enkelte menneske. En politiker skal engang have sagt: "Hvad skal vi med naturen, det billige skidt?" Vi smiler overbærende, men hvis bemærkningen var dækkende for vedkommendes opfattelse, er han at beklage, for tænk på, hvad han er gået glip af ved at mangle sansen for at læse i skabelsens vidunderlige billedbog. Den vekslende naturudfoldelse gennem årets gang er for mig en bekræftelse på min gudstro.

Den Gud, der er stor nok til at styre himmelhvælvningens galakser ad veje, som det tager tusinde af år at gennemløbe og samtidig lille nok at indbygge liv og spirekraft i et petunia- og aftenpragtstjernefrø, der er så små, at de næsten ikke er til at få øje på - den Gud er også i stand til at omfatte med faderlig interesse et ubetydeligt menneske som mig.

Det er ikke det ringeste udbytte af en tur i den nyudsprungne bøgeskov eller blandt de spirende vækster i haven. Lad os gå ud og lytte til Skaberens stemme.

Som digteren Hartmann-Petersen engang skrev: "Jeg kan blive forårstræt, men aldrig træt af foråret!"

At der i den lille landsby i Hornsherred var glæde over, at kirkeklokken igen var tilbage og lod sig høre, kunne tyde på, at der endnu er mennesker i de små lokalsamfund, som skønner på værdien i de

daglige påmindelser om at lade tanken gå til den, der styrer solens og månens gang.

I Søllerøds gamle præstegård står der på en bjælke: "Betænk livets korthed, dødens vished og evighedens længde."

En hilsen fra Afrika

Af Niels Henrik Øster

Tusind tak for det dejlige Blad Aktiv Pensjonstid. Selv om jeg ikke er pensioneret, har jeg nok alderen. Jeg er født i Freetown, Sierra Leone, 15. maj 1927. Min mor var datter af Henrik Ludvig Henriksen, der blev kaldet til Norge som hjælper til John G. Matteson. Bedstefar var med til å stifte menighed i Trondhjem, deltog iøvrigt nok mest i Litteraturarbejdet i Norge og senere Danmark. Giftede sig med en af sine kolportører fra Fyn, Maren Hansen, der var pige i huset i København, men var blevet grebet af adventisternes tro der. Hun blev senere jordemoder og virkede som sådan på Stevns, senere ved Skanderborg, hvor min moder Ida blev født i 1904, vist nok som femte eller sjette barn i familien.

Senere flyttede jordemoderen med sin mand til Istedetgade 7, stuen, København, hvor jordemoderskiltet med klokke sad uden på ejendommen og skiltet med Nordisk Sundhedsforlag på xelve døren til lejligheden i opgangen. Der boede denne pionerfamilje til hver især døde. Maren jordemoder var formand for "Det Hvide Bånd" (afholdsforening) i Danmark. Hun døde kun 68 år gammel. Jeg husker den næsten kongelige begravelse med faner og bannere, lange og mange taler. Det var et vældigt optog, en kæmpebegivenhed, der gjorde stort indtryk på mit barnesind. Mange år senere døde gamle H. L. H. i vort hjem i Randers 87 år gammel og frisk i hjernen til det sidste. Jeg sad ved hans dødsseng og lyttede til mangan beretning fra hans barndom og

ungdom i USA, hvordan de blev adventister, hans år på Battle Creek College, tiden i Norge, Matteson, Trondhjem, livet i Kristiania, Moss, også købet av Akersgaten 74, mine onkler i USA, søster White. Ja det er vel ikke så underligt, at jeg havnede i USA, at jeg havde mod på sommerkolportage i Danmark, Sverige, selv i USA.

At jeg selv nu er missionær i Afrika skyldes næst Guds styrelse, mine forældres længsler, higen og bestræbelser i deres egen ungdom og et ønske, der aldrig blev opfyldt, om at vende tilbage til dette kæmpekontinent. Jeg husker, at min gamle mor som enke højt oppe i årene ofte fortalte mig om sin lyst til at besøge Tanzania som frivillig. Aldrig glemmer jeg min fars og mors omtale af et unionsarbejdersmøde i Norge i efterkrigstiden, hvor far var inviteret som afholdsformand.

Selv havde jeg meget glæde af Dovrestævnet i 1947. Og mangan gang senere var der besøg hos min kones søster og mand, Elisabeth og Inggard Ossum på Røyse i Norge. Så var vi jo næsten hjemme.

Her på Heri er der meget, der minder om Norge, når det kommer til bjerge, dale og vandfald og den store Tanganika sø. Klimaet er jo meget anderledes, nærmest som på Hawaii. Det 50 år gamle sygehus, der en gang var en perle i Østafrikas sund-

hedsvæsen, har gjennom årene haft mange strenge tider. Nu synes der at være bedre forhold med visse anerkendelser for vort kirurgiske arbejde, med mange flygtninge fra Burundi, og også forebyggende arbejde med "Family planning" og "maternity childhealth" med ca. 1000 klienter per måned. Ja ADRA ønsker at stille et hydroelektrisk kraftværk op. Det bliver vidunderligt.

Vor Tanzania unionsmission er rig på medlemmer, men fattig i mange henseender, dog fuld af tro og mod. Adskillige af lederne har tjent til deres uddannelse ved at arbejde med litteratur i Norge gennem Norsk Bokforlag. Vi genopfrisker vort norske, når vi mødes! Tak for Aktiv Pensjonstid. Jeg ville ønske, at flere frivillige lægestuderter fra Norge ville tage chancen til at besøge Heri hospital. Mange, mange danske, tyske, britiske og amerikanske unge har glædet os med besøg og arbejde, men kun en enkelt nordmand. Vi vil meget gerne starte en sygeplejerske- jordemoderskole, - 4 årig - i nær fremtid. Penge er der jo altid brug for, et laboratorie, udstyr til 24 timers

Takk

Styret for Pensjonistforeningen ønsker med dette å si tusen takk til den enkelte av dere. Vi takker for vennlige henvendelser med oppmuntring til videre arbeid. Vi takker også for den økonomiske støtte dere gir oss i forbindelse med utgivelsen av Aktiv Pensjonstid. Vi setter også stor pris på den økonomiske hjelp vi får til dekning av andre utgifter, bl.a. i forbindelse med sammenkomster som arrangeres for pensjonistene. Takk for alle varme tanker og økonomisk støtte.

Johan Elisenberg

elektricitet, et diagnostisk ultralyd trænges der hårdt til, ja selv lagener, tæpper, madrasser og pudebetræk har vi hårdt brug for, siden det vi fik for 7 år siden er slidt op.

Gud velsigne jer alle.

Aktiv Pensjonstid

Organ for SDA-arbejderes Pensjonistforening

Redaktør: Øivind Gjertsen
Erling Skjalgsons gt. 20B. 0267 Oslo
Telefon 22 44 13 80

Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:
Hans Jørgen Schantz
Guldagervej 149, 4640 Fakse
Telefon 56 76 10 07

Ekspedition og kasserer i Danmark:
Gerda Møller, Hvidovrevej 329B, 3.mf.,
2650 Hvidovre. Tlf. 36 78 06 80

SDA-arbejderes pensjonistforening i Norge
Akersgata 74, 0180 Oslo

Formann: Johan Elisenberg
Nordåssløya 29A, 1251 Oslo. Tlf.: 22 61 73 19

Sekretær: Jakob Rask Arnesen
Larsbråtvn. 139, 0674 Oslo. Tlf.: 22 32 44 09

Kasserer: Edith Nordvåg
Furubergvn. 111B, 2315 Hamar. Tlf.: 62 52 55 96

Postgirokonto: 0530 2085678

AKERSGATAS PERLE

For mange år siden ble Akersgata 74, eller bare 74, som bygningen ble kalt for i adventistkretser verden over, karakterisert som Adventistenes høyborg i Norge. Mannen som gav eiendommen dette navnet kjente ikke særlig godt til adventismen og var heller ikke særlig velvillig innstillet. Han hadde imidlertid et poeng: Gjennom de mange år fra Mattesons dager og inntil vår egen tid kunne både adventister og ikke-adventister knytte menighetens mange virksomhetsgrenner til nettopp denne bygningen. Kvinner og menn med innflytelse har i nær fortid flyttet det aller meste av miljøet i Akersgata 74 til Hole kommune på Ringerike.

Mange har sett på Akersgata 74 som en ressurs for de norske adventistene. Aftenspostens vurdering er i denne sammenheng meget interessant og tankevekkende og vi siterer:

"Innvendig gjennomgår Akersgatas kanskje vakreste hus en større rehabilitering for tiden. Men også utvendig har denne arkitektoniske perlen fått et nytt malerstrøk og vel så det. Kurbadet-bygningen, som ble bygget etappevis i årene 1885-1927 for Adventistsamfunnet ble tegnet av blant andre arkitekt Henrik Bull, ifølge Oslo Byleksikon". Det er for øvrig et slektskap mellom arkitekt Henrik Bull og arkitekten for den første rehabilitering av slottet, for Henrik var sønn av arkitekt Georg Andreas Bull, mannen som tok seg av den første store ombygningen av Slottet i 1876. Henrik Bull tegnet ellers Nationalteatret, Historisk Museum og Regjeringsbygningens første avdeling, for å nevne noen.